

Β΄ ΚΥΡΙΑΚΗ ΛΟΥΚΑ ΡΗΜΑΤΑ ΖΩΗΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΙ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΔΕΛΤΙΟ ΟΙΚΟΔΟΜΗΣ

ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΙΔΡΥΜΑΤΟΣ
ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΩΝ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΩΝ ΕΦΑΡΜΟΓΩΝ
ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΚΑΣΣΑΝΔΡΕΙΑΣ
«Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ»

Ἐπιμελητής ὕλης:

Πρωτ./ρος Κωνσταντῖνος Πλευράκης
Τ.Θ. 60060 ΤΚ 570 01 ΘΕΡΜΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΤΗΛ. 2310 462 744, 69 51 855 799 ΦΑΞ: 463 455

Κυριακή 3᾽ Οκτωβρίου 2021

Ἦχος πλ. β΄ Ἑωθινόν δ΄

Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου ἱερομάρτυρος,
Ἐπισκόπου καί πολιούχου Ἀθηνῶν 96 μ.Χ.

ΤΕΤΑΡΤΟ ΕΩΘΙΝΟ

Λουκ. 24,1-12.

Ἡ ἐμπειρία καί μαρτυρία τῶν Μυροφόρων

Τό πρωί τῆς Μιᾶς τῶν Σαββάτων οἱ Μυροφόρες πῆγαν στόν τάφο τοῦ Ἰησοῦ καί βρῆκαν τήν πέτρα σηκωμένη καί τόν τάφο ἄδειο. Δύο ἄνδρες μέ ἀστραφτερές στολές ὑπενδυμίζουσαν σ'αὐτές τοὺς λόγους τοῦ Ἰησοῦ, πού προέλεγε τό θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του.

Οἱ Μυροφόρες τρέχουν καί ἐνημερώνουν τοὺς Μαθητές καί τοὺς ἄλλους καί αὐτοὶ νομίζουν ὅτι οἱ γυναῖκες βρίσκονται σέ

παραλήρημα. Ὁ Πέτρος ὅμως τρέχει στό μνήμα, διαπιστώνει τά ἴδια καί θαυμάζει.

- 1 **Τ**ῆ μιᾶ τῶν Σαββάτων ὄρθρου βαθείας ἦλθον γυναῖκες ἐπί τό μνήμα
 Τήν ἐπομένη ἡμέρα μετά τό Σάββατο ἀπό τά βαδιά χαράματα
 φέρουσαι ἃ ἠτοιμάσαν ἀρώματα
 καί τινες σύν αὐταῖς.
 ἦρθαν οἱ γυναῖκες στόν τάφο ἔχοντας Τά ἀρώματα πού εἶχαν ἐτοιμάσει· ἦρθαν καί μερικές ἄλλες μαζί τους.
- 2 **Εὗρον δέ τόν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπό τοῦ μνημείου**
 Βρῆκαν τότε τήν πέτρα κυλισμένη ἀπό τό μνήμα
- 3 **καί εἰσελθούσαι οὐχ εὗρον τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.**
 καί ὅταν μπῆκαν σ' αὐτό δέν βρῆκαν τό σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.
- 4 **Καί ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτάς περί τούτου**
 Καθώς ἀποροῦσαν γι' αὐτό
 καί ἰδοῦ δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθήσεσιν ἀστραπτούσαις.
 φάνηκαν μπροστά τους δύο ἄνδρες μέ ἀστραφτερές στολές.
- 5 **Ἐμφόβων δέ γενομένων αὐτῶν καί κλινουσῶν τό πρόσωπον εἰς τήν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς:**
 Κι ἐνῶ κατατρομαγμένες εἶχαν σκυμμένο τό πρόσωπο τους πρὸς τή γῆ, τίς ρώτησαν:

τί ζητεῖτε τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλ' ἠγέρθη·

Τί ζητᾶτε τόν ζωντανό ἀνάμεσα στους νεκρούς;

Δέν εἶναι ἐδῶ, ἀναστήθηκε!

μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν

ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, λέγων

Θυμηθεῖτε τί σᾶς εἶπε, ὅταν ἀκόμη ἦταν στή

Γαλιλαία.

7 ὅτι δεῖ τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου

παραδοθῆναι εἰς χεῖρας

ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν,

Σᾶς εἶπε ὅτι ὁ Υἱός τοῦ ἀνθρώπου πρέπει νά

παραδοθεῖ στά χέρια τῶν ἐχθρῶν τοῦ Θεοῦ,

καί σταυρωθῆναι

καί τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

νά σταυρωθεῖ καί τήν τρίτη ἡμέρα ν'

ἀναστηθεῖ.

8 Καί ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ

Θυμήθηκαν τότε τά λόγια του.

9 καί ὑποστρέψασαι ἀπό τοῦ μνημείου

ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκα

καί πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

Ἐπέστρεψαν ἀπό τό μνημα κι ἀνήγγειλαν ὅλα

αὐτά στους ἑνδεκα μαθητές καί σ' ὅλους τούς

ἄλλους.

10 Ἦσαν δέ ἡ Μαγδαληνή Μαρία

καί Ἰωάννα καί Μαρία Ἰακώβου

καί αἱ λοιπαί σύν αὐταῖς,

αἱ ἔλεγον πρὸς τούς ἀποστόλους ταῦτα.

Αὐτές πού τά ἔλεγαν αὐτά στους ἀποστόλους

ἦταν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνή, ἡ Ἰωάννα, ἡ

Μαρία, ἡ μητέρα τοῦ Ἰακώβου καί οἱ
ὑπόλοιπες πού ἦταν μαζί τους.

- 11 **Καί ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν
ὡσεὶ λῆρος τά ῥήματα αὐτῶν
καί ἠπίστουν αὐταῖς.**

Τά λόγια αὐτά τοὺς φάνηκαν σάν **παραλήρημα**
καί δέν τίς πίστευαν.

- 12 **Ὁ δέ Πέτρος ἀναστάς
ἔδραμεν ἐπὶ τό μνημεῖον**

Ὁ Πέτρος ὅμως σηκώθηκε κι ἔτρεξε στό
μνῆμα.

καί παρακύψας

βλέπει τά ὀθόνια κείμενα μόνα

Ὅταν ἔσκυψε, εἶδε τά σάβανα μόνα

καί ἀπῆλθε

πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τό γεγονός.

καί γύρισε σπίτι του γεμάτος ἀπορία γι' αὐτό
πού ἔγινε.

Καταβασία. Ἦχος δ'.

Ὦδὴ α'.

Ἀνοιξω τό στόμα μου
καί πληρωθήσεται Πνεύματος
καί λόγον ἐρεύξομαι τῇ Βασιλίδι Μητρί·
καί ὀφθῆσομαι φαιδρῶς πανηγυρίζων·
καί ἄσω γηθόμενος ταύτης τά θαύματα.

Ὦδὴ γ'.

Τοὺς Σοὺς ὑμνολόγους, Θεοτόκε,
ὡς ζῶσα καί ἄφθονος Πηγῇ,
διάσον συγκροτήσαντας

πνευματικόν στερέωσον
καί ἐν τῇ θείᾳ δόξῃ Σου
στεφάνων δόξης ἀξίωσον.

Ὦδὴ δ'.

Τὴν ἀνεξιχνίαστον θείαν βουλὴν
τῆς ἐκ τῆς Παρθένου σαρκώσεως
Σοῦ τοῦ Ὑψίστου ὁ Προφήτης Ἀββακούμ
κατανοῶν ἐκραύγαζεν·
Δόξα τῇ δυνάμει Σου, Κύριε.

Ὦδὴ ε'.

Εξέστη τά σύμπαντα
ἐπὶ τῇ θείᾳ δόξῃ Σου,
Σύ γάρ, Ἀπειρόγαμε Παρθένε,
ἔσχες ἐν μήτρᾳ τόν ἐπὶ πάντων Θεόν
καί τέτοκας ἄχρονον Υἱόν
πᾶσι τοῖς ὕμνοῦσι Σε
σωτηρίαν βραβεύοντα.

Ὦδὴ στ'.

Τὴν θείαν ταύτην καί πάντιμον
τελοῦντες ἐορτὴν οἱ θεόφρονες
τῆς Θεομήτορος
δεῦτε τάς χεῖρας κροτήσωμεν
τόν ἐξ αὐτῆς τεχθέντα Θεόν δοξάζοντες.

Ὦδὴ ζ'.

Οὐκ ἐλάτρευσαν τῇ κτίσει οἱ θεόφρονες
παρά τόν Κτίσαντα, ἀλλά πυρός ἀπειλήν
ἀνδρείως πατήσαντες
χαίροντες ἔψαλλον.

Ἵπερύμνητε, ὁ τῶν πατέρων Κύριος
καί Θεός εὐλογητός εἶ.

Αινοῦμεν, εὐλογοῦμεν
καί προσκυνοῦμεν τόν Κύριον.

ᾠδή η΄.

Παῖδας εὐαγεῖς ἐν τῇ καμίνῳ
ὁ τόκος τῆς Θεοτόκου διεσώσατο
τότε μέν τυπούμενος,
νῦν δέ ἐνεργούμενος·
τήν οἰκουμένην ἅπασαν
ἀγείρει ψάλλουσιν·
Τόν Κύριον ὑμνεῖτε τά ἔργα,
καί ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τούς αἰῶνας.

Ἡ Τιμιωτέρα.

ᾠδή θ΄.

Ἄπας γηγενῆς
σκιρτάτω τῷ πνεύματι
λαμπαδουχούμενος.
Πανηγυρίζετω δέ
αὐλῶν Νόων φύσις γεραίρουσα
τήν ἱεράν πανήγυριν τῆς Θεομήτορος
καί βοάτω, χαίροις παμμακάριστε
Θεοτόκε, Ἄγνή, Ἄειπάρθενε.

Ἐξαποστειλάριον δ΄

Ταῖς ἀρεταῖς ἀστράψαντες,
ἴδωμεν ἐπιστάντας
ἐν ζωηφόρῳ μνήματι
ἄνδρας ἐν ἀστραπτούσαις
ἐσθῆσσι μυροφόροις

κλινούσαις εἰς γῆν ὄψιν·
 τοῦ οὐρανοῦ δεσπόζοντος
 ἔγερσιν διδαχθῶμεν
 καί πρὸς ζωὴν
 ἐν μνημείῳ δράμωμεν σὺν τῷ Πέτρῳ
 καὶ τόπραχθέν θουμάσαντες
 μείνωμεν Χριστόν βλέψαι.

Θεοτοκίον

Τό Χαίρετε φθειγξάμενος
 διημείψω¹ τὴν λύπην
 τῶν προπατόρων, Κύριε,
 τὴν χαρὰν ἀντεισάγων
 ἐγέρσεώς Σου ἐν κόσμῳ·
 ταύτης οὖν, ζωοδότα,
 διὰ τῆς κυησάσης Σε
 φῶς φωτίζον καρδίας,
 φῶς οἰκτιρισμῶν
 τῶν Σῶν ἐξαπόστειλον τοῦ βοᾶν Σοι·
 Φιλάνθρωπε, Θεάνθρωπε,
 δόξα τῇ Σῇ ἐγέρσει.

Δοξαστικόν δ΄

Ἦχος δ΄.

Ἦρθρος ἦν βαθύς
 καὶ αἱ γυναῖκες ἦλθον
 ἐπὶ τό μνημᾶ Σου Χριστέ·
 ἀλλὰ τό σῶμα οὐχ εὐρέθη
 τό ποθούμενον αὐταῖς·
 διό ἀπορουμέναις

¹ Ἀντάλλαξες

οἱ ταῖς ἀστραπτούσαις ἐσθήσεσιν ἐπιστάντες,
 Τί τόν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν ζητεῖτε;
 ἔλεγον· ἠγέρθη, ὡς προεῖπε·
 τί ἀμνημονεῖτε τῶν ῥημάτων Αὐτοῦ;
 Οἷς πεισθεῖσθαι τά ὀραθέντα ἐκήρυττον·
 ἀλλ' ἐδόκει λῆρος τά εὐαγγέλια.
 Οὕτως ἦσαν ἔτι νωθεῖς² οἱ μαθηταί.
 Ἄλλ' ὁ Πέτρος ἔδραμε καί ἰδὼν
 ἐδόξασέ Σου πρὸς ἑαυτὸν τά θαυμάσια.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΝ

Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον Ἦχος πλ. β'

Ἰωάν. 20, 11-18 Ὁγδοο Ἑωθινὸ
Ἄγγελικαὶ δυνάμεις ἐπὶ τό μνήμα Σου
 καὶ οἱ φυλάσσοντες ἀπενεκρώθησαν·
 καὶ ἴστατο Μαρία ἐν τῷ τάφῳ,
 ζητοῦσα τό ἄχραντόν Σου Σῶμα·
 ἐσκύλευσας τόν Ἄδην,
 μή πειρασθεῖς ὑπ' αὐτοῦ·
 ὑπήντησας τῇ Παρθένῳ,
 δωρούμενος τήν ζωήν.
 Ὁ ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν,
 Κύριε, δόξα Σοι.

Ἀπολυτίκιον τοῦ ἁγίου

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος πλ. α'. Τό συνάναρχον

² Νωθροί, ἀποναρκωμένοι στό νοῦ.

Λόγον.

Ἄγρευθεῖς τῷ τοῦ Παύλου Πάτερ κηρύγματι,
 ὑφήγητῆς ἀνεδείχθης τῶν ὑπέρ νοῦν δωρεῶν,
 διανοία ὑψηλῆ καλλωπιζόμενος· τῶν γάρ
 αὐλῶν οὐσιῶν, τὰς ἀρχὰς μυσταγωγεῖς, ὡς
 μύστης τῶν ἀπορρήτων, καί τῆς σοφίας
 ἐκφάντωρ, Ἱερομάρτυς Διονύσιε.

Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδίδαχθεῖς,
 καὶ νήφων ἐν πᾶσιν,
 ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος,
 ἦντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους
 τῆς ἐκλογῆς τὰ ἀπόρρητα,
 καὶ τὴν πίστιν τηρήσας,
 τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας,
 Ἱερομάρτυς Διονύσιε.
 Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
 σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τά ἀπολυτίκια τοῦ ναοῦ**Κοντάκιον.****Ἦχος πλ. δ'. Τῆ ὑπερμάχῳ.**

Ως τῶν ἀρρήτων μυητὴν καὶ ὑφήγητόρα
 Καὶ τῶν αὐλῶν οὐσιῶν ἱεροφάντορα
 Ἄνυμνοῦμέν σε ἀξίως Ἱερομάρτυς.
 Ἄλλ' ὡς πλήρης τῆς τοῦ Πνεύματος
 ἐλλάμψεως
 Τῆς σῆς χάριτος μετάδος ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν
 Τῶν βοώντων σοι, χαίροις Πάτερ Διονύσιε.

Κοντάκιον. Ἦχος 6'

Προστασία τῶν χριστιανῶν ἀκαταίσχυντε,
 μεσιτεία πρὸς τὸν Ποιητὴν ἀμετάθετε,
 μὴ παρίδης ἀμαρτωλῶν δεήσεων φωνάς,
 ἀλλὰ πρόφθασον, ὡς ἀγαθὴ,
 εἰς τὴν βοήθειαν ἡμῶν,
 τῶν πιστῶν, κραυγαζόντων Σοι·
 Τάχυνον εἰς πρεσβείαν
 καὶ σπεῦσον εἰς ἰκεσίαν,
 ἢ προστατεύουσα αἰεί,
 Θεοτόκε, τῶν τιμώντων Σε.

**Ὁ εἰρμός τῆς ἐὼδῆς
 τῆς Μ. Πέμπτης**

Τῷ συνδέσμῳ τῆς ἀγάπης
 συνδεδεμένοι οἱ Ἀπόστολοι
 τῷ δεσπόζοντι τῶν ὅλων
 ἑαυτοὺς Χριστῷ ἀναθέμενοι
 ὠραίους πόδας ἐξαπενίζοντο εὐαγγελιζόμενοι
 πᾶσιν εἰρήνην.

Ἡ Εὐχή τοῦ Τρισαγίου

Ὁ Θεός, ὁ Ἅγιος,
 ὁ ἐν Ἁγίοις ἀναπαυόμενος,
 ὁ τρισαγίῳ φωνῇ
 ὑπὸ τῶν Σεραφείμ ἀνυμνούμενος
 καὶ ὑπὸ τῶν Χερουβείμ δοξολογούμενος
 καὶ ὑπὸ πάσης ἐπουρανίου δυνάμεως
 προσκυνούμενος·
 ὁ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος
 εἰς τό εἶναι παραγαγὼν τά σύμπαντα·
 ὁ κτίσας τὸν ἄνθρωπον

κατ' εικόνα Σὴν καὶ ὁμοίωσιν
 καὶ παντὶ Σου χαρίσματι κατακοσμήσας·
 ὁ διδούς αἰτοῦντι σοφίαν καὶ σύνεσιν
 καὶ μὴ παρορῶν ἀμαρτάνοντα,
 ἀλλὰ θέμενος ἐπὶ σωτηρίᾳ μετάνοιαν·
 ὁ καταξιώσας ἡμᾶς,
 τοὺς ταπεινοὺς καὶ ἀναξίους δούλους Σου
 καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ταύτῃ
 στῆναι κατενώπιον τῆς δόξης
 τοῦ ἁγίου Σου θυσιαστηρίου
 καὶ τὴν ὀφειλομένην Σοι προσκύνησιν
 καὶ δοξολογίαν προσάγειν·
 Αὐτός, Δέσποτα, πρόσδεξαι
 καὶ ἐκ στόματος ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν
 τὸν τρισάγιον ὕμνον
 καὶ ἐπίσκεψαι ἡμᾶς ἐν τῇ χρηστότητί Σου.
 Συγχώρησον ἡμῖν πᾶν πλημμέλημα,
 ἐκούσιόν τε καὶ ἀκούσιον·
 ἀγίασον ἡμῶν τὰς ψυχὰς καὶ τὰ σώματα
 καὶ δός ἡμῖν ἐν ὀσιότητι λατρεύειν Σοι
 πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν,
 πρεσβείαις τῆς Ἁγίας Θεοτόκου
 καὶ πάντων τῶν Ἁγίων,
 τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων,
Ὅτι ἅγιος εἶ ὁ Θεός ἡμῶν
 καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν,
 τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Υἱῷ
 καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι,
 νῦν καὶ ἀεὶ

καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Ἅγιος ὁ Θεός...

Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος
ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Θεός, Κύριος καί ἐπέφανεν ἡμῖν!

Εὐλογημένος εἶ,
ὁ ἐπὶ θρόνου δόξης τῆς βασιλείας Σου,
ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβείμ,
πάντοτε νῦν καί ἀεί
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

**ΤΟ ΚΟΙΝΟ ΘΕΜΑ
ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ
ΤΟ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΧΕΙ ΔΥΟ ΟΨΕΙΣ
ΤΗΝ ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ - ΜΥΣΤΙΚΗ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ – ΦΑΝΕΡΗ**

Παραθέτομε ἐδῶ τὴν ἀποστολική
περικοπή πού συνδεόταν ἀρχικά μέ τὴν Β΄
Κυριακή τοῦ Λουκᾶ (6,31-36) «Καθὼς θέ-
λετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν...», τῆς **ΙΘ΄ (19^{ης})**
ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β Κορ. 11, 31-12,9)

Προκείμενον. ᾠδὴ 6΄. Ψαλμός 117.
Ἰσχύς μου καὶ ὕμνησίς μου ὁ Κύριος.

Παιδεύων ἐπαίδευσέ με ὁ Κύριος.

Πρός Κορινθίους Β' Ἐπιστολῆς Παύλου

τό ἀνάγνωσμα, 11,31 - 12,9.

**Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΖΩΗ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ -
Η ΑΥΤΟΣΥΝΕΙΔΗΣΙΑ ΤΟΥ.
Ο ΜΥΣΤΙΚΟΣ ΠΛΟΥΤΟΣ
ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΚΑΘΕ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΣ**

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μέ τή βοήθεια τῶν ἀποκαλύψεων πού τοῦ φανέρωσε ὁ Χριστός, ὀδηγεῖται στήν αὐτογνωσία καί κατανοεῖ τήν ἀνθρώπινη φτώχεια τοῦ ἑαυτοῦ του καί τόν πλοῦτο τῆς θείας δυνάμεως πού τοῦ ἐμπιστεύεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Αὐτό ἀκριβῶς εἶναι καί ἡ προσωπική του καύχησις: τό μεγαλεῖο τοῦ ἀποστολικοῦ του ἀξιώματος, «ἡ ὑπερβολή τῶν ἀποκαλύψεων», πού εἶναι δῶρο τοῦ Θεοῦ, παρά τόν «σκόλοπα τῆς σαρκός» ὁ ὁποῖος τήν συνοδεύει.

Ὁ Ἀπόστολος καυχᾶται γιά τήν ἀδυναμία του, τήν ἐξουθενωμένη ἀνθρώπινη ὑπόστασή του, γιατί βλέπει ὅτι ὁ Θεός εὐδοκεῖ νά τήν πλουτίζη καί νά τήν ἀξιοποιῆ γιά τό ἔργο Του.

Ὁ χριστιανός, ὅπως καί ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ζεῖ στόν κόσμο μέ τό φῶς αὐτῆς τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Χριστός μᾶς ἔδειξε τή δύναμη τῆς Θεότητός Του μέ τά θαύματά Του καί κυρίως μέ τό θάνατο καί τήν ἀνάστασή Του. Αὐτός πού πιστεύει στό

Χριστό και ένώνεται μαζί Του μέ τό βάπτισμα παίρνει τή δύναμή τῆς Χάρητος τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ἓνα κλῆμα παίρνει τή δύναμη και καρποφορεῖ ἀπό τόν κόρμό και τίς ρίζες τῆς ἀμπέλου. Αὐτή εἶναι ἡ συνειδηση τοῦ Ἀποστόλου και αὐτό πρέπει νά ζῆ κάθε πιστός ἄν ἡ πίστη του εἶναι ἀλήθινή και ζωντανή.

Ὁ ἄνθρωπος μέ τίς δυνάμεις πού τοῦ ἀπόμεινα μετα τήν πτώση, εἶναι ἀνίκανος νά ἐργαστῆ τή σωτηρία του. Ἡ κάθοδος ὁμως τοῦ Θεοῦ πρὸς αὐτόν, μέ τήν ἐνανθρώπηση τοῦ Υἱοῦ Του, ἡ συνεχῆς παρουσία τοῦ Χριστοῦ, τήν ὁποῖαν ζεῖ μέ τή βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τόν ἐνισχύει και κάνει τά ἀδύνατα δυνατά.

Ἐνωμένος μέ τόν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἀλλά και κάθε πιστός, μπορεῖ νά ἐκτελέση τίς ἐντολές τοῦ Θεοῦ, νά εὐχαριστήσῃ τόν Πατέρα και Πλάστη του και νά γίνῃ κοινωνός τῆς μακαριότητός Του.

Ἡ ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου ἐν Χριστῷ, ἡ ἐνωσή του μέ τόν Χριστό, στό Βάπτισμα, τήν ὁποῖαν ἀπεργάζεται τό Ἅγιο Πνεῦμα, εἶναι τό μυστικό, γιά νά κατορθώσῃ ὁ ἄνθρωπος νά τηρῆ τίς ἐντολές τοῦ πολιτεύματος τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, πού τόν καθιστᾷ υἱόν Ὑψίστου.

Ἀδελφοί,

31 Ὁ Θεός καί Πατήρ
 τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν,
 ὁ ὢν εὐλογητός εἰς τούς αἰῶνας,
 ὅτι οὐ ψεύδομαι.

Ὁ Θεός καί Πατέρας τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ξέρει, πού εἶναι αἰώνια εὐλογητός, ὅτι δέν λέω ψέματα.

32 Ἐν Δαμασκῶ
 ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως
 ἐφρούρει τήν Δαμασκηῶν πόλιν
 πιάσαι με θέλων

Στή Δαμασκό, ὁ ἐθνάρχης τοῦ βασιλιά Ἀρέτα φρουροῦσε τήν πόλη τῆς Δαμασκοῦ, ἐπειδὴ ἤθελε νά μέ πιάση

33 καί διά θυρίδος ἐν σαργάνῃ
 ἐχαλάσθην διά τοῦ τείχους (Πρ. 9,23-25)
 καί ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

ἀλλά μέ κατέβασαν ἀπό ἓνα παράθυρο μέσα σέ καλάδι, ἀπό τό τεῖχος, καί ξέφυγα ἀπό τά χέρια του.

12,1 Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι·
 ἐλεύσομαι γάρ εἰς ὀπτασίας
 καί ἀποκαλύψεις Κυρίου.

Τό νά καυχῶμαι λοιπόν δέν εἶναι συμφέρον μου, ἀλλά θά ἔλθω σέ ὀπτασίες καί ἀποκαλύψεις τοῦ Κυρίου.

2 Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῶ
 πρό ἐτῶν δεκατεσσάρων·

Ἐξέρω ἓναν ἄνθρωπο χριστιανό, ὁ ὁποῖος πρό δε-

κατεσσάρων ἐτῶν,
εἶτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα,
εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος οὐκ οἶδα,
ὁ Θεός οἶδεν·

εἶτε μέ τό σῶμα, δέν ξέρω, εἶτε ἐκτός τοῦ σώμα-
τος, δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέρει,

ἀρπαγέντα τόν τοιοῦτον
ἕως τρίτου οὐρανοῦ.

ἀρπάχτηκε ὡς τόν τρίτο οὐρανῶ.

- 3 **Καί οἶδα τόν τοιοῦτον ἄνθρωπον·**
εἶτε ἐν σώματι, εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος
οὐκ οἶδα, ὁ Θεός οἶδεν·

Καί ξέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, εἶτε μέ τό σῶ-
μα, εἶτε ἐκτός τοῦ σώματος, δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέ-
ρει

- 4 **ὅτι ἤρπάγη εἰς τόν παράδεισον**
καί ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα,
ἃ οὐκ ἐξόν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.

ἀρπάχτηκε στόν Παράδεισο καί ἤκουσε λόγια ἀ-
νέφραστα, τά ὅποια δέν ἐπιτρέπεται νά ἐπανα-
λάβῃ ἄνθρωπος.

- 5 **Ὑπέρ τοῦ τοιούτου καυχῆσομαι,**

Γιά ἕναν τέτοιον ἄνθρωπο θά καυχηθῶ,
ὑπέρ δέ ἐμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι
εἰ μή ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου.

γιά τόν ἑαυτό μου ὅμως δέν θά καυχηθῶ, παρά
μόνο γιά τίς ἀδυναμίες μου.

- 6 **Ἐάν γάρ θελήσω καυχῆσασθαι,**
οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γάρ ἐρῶ·

Ἀλλά κι ἂν θελήσω νά καυχηθῶ, δέν θά εἶμαι
ἀνοητος, διότι θά πῶ τήν ἀλήθεια·

**φείδομαι δέ μή τις εἰς ἐμέ λογίσηται
ὑπέρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ.**

τό ἀποφεύγω ὅμως μήπως μέ θεωρήσει κανείς
ἀνώτερο ἀπό ὅ,τι βλέπει σέ μένα ἢ ἀκούει ἀπό ἐ-
μένα.

7 **Καί τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα
μή ὑπεραίρωμαι,**

Καί γιά νά μήν ὑπερηφανεύωμαι γιά τίς πολλές
ἀποκαλύψεις,

**ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί,
ἄγγελος σατάν,**

ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μή ὑπεραίρωμαι.

μοῦ δόθηκε ἕνα ἀγκάδι στό σῶμα, ἕνας ἄγγελος
τοῦ σατανᾶ γιά νά μέ ραπίζῃ, γιά νά μήν ὑπερη-
φανεύωμαι.

8 **Ὑπέρ τούτου, τρίς τόν Κύριον παρεκάλεσα
ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ.**

Τρεῖς φορές παρεκάλεσα τόν Κύριο γι' αὐτό, γιά
νά φύγῃ ἀπό μένα.

9 **Καί εἶρηκέ μοι Ἄρκεῖ σοι ἡ χάρις Μου·
ἡ γάρ δύναμίς Μου
ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται.**

Καί μοῦ εἶπε: Σοῦ εἶναι ἀρκετή ἡ χάρις Μου· δι-
ότι ἡ δύναμή Μου φανερώνεται πλήρως ἐκεῖ
πού ὑπάρχει ἀδυναμία.

Ἦδιστα οὖν μᾶλλον

καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου,

Πολύ εὐχαρίστως λοιπόν θά καυχῆθῶ μᾶλλον
 γιά τίς ἀδυναμίες μου,
 ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμέ
 ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.
 γιά νά κατασκηνώσῃ σέ μένα ἡ δύναμη τοῦ
 Χριστοῦ.

Ἀλληλουϊάριον
Ψαλμός 19. ᾠχος 6

Επακοῦσαι σου Κύριος
 ἐν ἡμέρᾳ θλίψεως,
 ὑπερασπίσαι σου τό ὄνομα
 τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Εἶδε ν' ἀκούσῃ ὁ Θεός,
 Ρήγα, τό αἴτημά Σου,
 τή μέρα πού χρειάζεσαι
 καί Τοῦ ζητᾶς βοήθεια!
 Εἶδε ὁ Θεός τοῦ Ἰακώβ
 νᾶν' ὑπερασπιστής σου.

**3 Ἐξαποστεῖλαι σοι βοήθειαν ἐξ ἀγίου
 καί ἐκ Σιών ἀντιλάβοιτό σου.**

Ἀπό τόν Ἅγιο Του Ναό
 βοήθεια νά σοῦ στείλῃ,
 ἀπό τό λόφο τῆς Σιών
 νά σέ διαφυλάξῃ.

**4 Μνησθεῖη πάσης θυσίας σου
 καί τό ὄλοκαύτωμά σου πιανάτω.**

Νά θυμηθῇ τίς προσφορές,
 τά ὄλοκαυτώματά σου,
 ν' ἀποδεχτῇ εὐχάριστα
 ὅλες σου τίς θυσίες.

{Θεμελιώδης ὅρος τῆς δικαιοσύνης

τοῦ Θεοῦ, προκειμένου νά ἀνταποκριθῆ
στά αἰτήματα τοῦ ἀνθρώπου, εἶναι
νά ἔχη ἐκπληρώση ὁ ἄνθρωπος
τίς ὑποχρεώσεις του πρὸς Αὐτόν}

Διάψαλμα.

- 5 Δώη σοι Κύριος κατὰ τὴν καρδίαν σου
καὶ πᾶσαν τὴν βουλήν σου πληρῶσαι.

Εἶθε νά δώση ὁ ὁ Θεός
ὅτι ποθεῖ ἡ καρδιά σου,
εἶθε ὅλα σου τὰ σχέδια
νά παραγματοποιήση.

- 6 Ἀγαλλιασόμεθα ἐπὶ τῇ σωτηρίῳ Σου
καὶ ἐν ὀνόματι Θεοῦ ἡμῶν
μεγαλυνθησόμεθα.

Ἡ νίκη Σου ἀγαλλίαση
μεγάλη νά μᾶς δώση,
μέ τοῦ Θεοῦ μας τ' Ὄνομα
ἐμεῖς νά δοξαστοῦμε.

Πληρῶσαι Κύριος
πάντα τὰ αἰτήματά σου.

Ὅλα σου τὰ αἰτήματα
ὁ Θεός ἄς ἐκπληρώση.

- 7 Νῦν ἔγνω ὅτι ἔσωσε Κύριος
τόν Χριστόν Αὐτοῦ.

Τό ξέρω ἤδη! Ὁ Θεός
θά σώση τό Χριστό του.

Επακούσεται αὐτοῦ
ἐξ οὐρανοῦ ἁγίου Αὐτοῦ· (Γ' Βας. 8,27)

ἐν δυναστείαις

ἡ σωτηρία τῆς δεξιᾶς Αὐτοῦ.

Ἀπό τὰ ὕψη τ' οὐρανοῦ,
τόν Ἅγιο Ναό Του,

- ἤδη σέ ἄκουσε ὁ Θεός
καί θά σοῦ ἀπαντήση.
Μέ δύναμη θαυματουργή,
νίκη θά σοῦ χαρίση.
- 8 Οὔτοι ἐν ἄρμασι καί οὔτοι ἐν ἵπποις,
ἡμεῖς δέ ἐν ὀνόματι Κυρίου Θεοῦ ἡμῶν
μεγαλυνθησόμεθα.
Ἄλλοι ἅς ἐλπίζουν στ' ἄρματα
κι ἄλλοι στό ἵππικό τους,
μά ἐμεῖς μόνο μέ τ' ὄνομα
τοῦ Θεοῦ θά δοξαστοῦμε.
- 9 Αὐτοί συνεποδίσθησαν καί ἔπεσαν,
ἡμεῖς δέ ἀνέστημεν καί ἀνωρθώθημεν.
Θά μπερδευτοῦν τά πόδια τους
καί μόνοι τους θά πέσουν·
μά ἐμεῖς θά σηκωθοῦμε ὀρδοί,
καί θά στερεωθοῦμε!
- 10 Κύριε, σῶσον τόν βασιλέα
καί ἐπάκουσον ἡμῶν
ἐν ᾗ ἂν ἡμέρα ἐπικαλεσώμεθά Σε.
Σῶζε, Θεέ, τό βασιλιά,
Θεέ ἐπάκουσέ μας,
κάθε φορά πού ὁ λαός
γι' αὐτόν παρακαλεῖ Σε.

Ἡ ΕΥΧΗ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

Ἐλλαμψον ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν,
Λάμψε μέσα στίς καρδιές μας,
φιλόανθρωπε Δέσποτα,
Δέσποτα φιλόανθρωπε,
τό τῆς Σῆς Θεογνωσίας ἀκήρατον φῶς
τῆς θεογνωσίας Σου τό καθαρό φῶς

καί τούς τῆς διανοίας ἡμῶν ὀφθαλμούς διά-
νοιξον

κι ἀνοιξε διάπλατα τοῦ νοῦ μας τά μάτια,
εἰς τήν τῶν εὐαγγελικῶν Σου κηρυγμάτων
κατανόησιν.

γιά νά κατανοήσωμε τά εὐαγγελικά Σου κη-
ρύγματα.

ἐνθες ἡμῖν

Φύτεψε μέσα μας ἀκόμη
καί τόν τῶν μακαρίων Σου ἐντολῶν φόβον,
τό φόβο τῶν θείων Σου ἐντολῶν,

ἵνα, τάς σαρκικάς ἐπιθυμίας
πάσας καταπατήσαντες

ὥστε ὅλες τίς σαρκικές ἐπιθυμίες νά
καταπατήσωμε,

πνευματικήν πολιτείαν μετέλθωμεν,

γιά νά ζήσωμε ζωή πνευματική,
πάντα τά πρός εὐαρέστησιν τήν Σήν

καί ὅλα ὅσα εὐχαριστοῦν Ἐσένα
καί φρονοῦντες καί πράττοντες.

νά φρονοῦμε καί νά πράττωμε.

Σύ γάρ εἶ ὁ φωτισμός

Γιατί Ἐσύ ἴσαι πού φωτίζεις
τῶν ψυχῶν καί τῶν σωμάτων ἡμῶν,

τά σώματα καί τίς ψυχές μας,

Χριστέ, ὁ Θεός ἡμῶν,

Θεέ μας Χριστέ,

καί Σοί τήν δόξαν ἀναπέμπομεν

καί σέ Σένα ἀναφέρομε τή δόξα,

σύν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρί

καθώς καί στόν Πατέρα Σου τόν ἀναρχο
καί τῷ Παναγίῳ καί ἀγαθῷ

καί στό συνάναρχο καί συναίδιο
καί ζωοποιῶ Σου Πνεύματι,
καί ζωοποιό Σου Πνεῦμα,
νῦν καί ἀεί καί εἰς τούς αἰῶνας τῶν
αἰώνων.

τόρα καί πάντοτε καί στούς αἰῶνες τῶν
αἰώνων.

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. 6,(27-30) 31-36.

Προσοχή: Ἡ περικοπή, πού διαβάζεται στή
Θεία Λειτουργία, ἀρχίζει ἀπό τό στ. 31, ἡ ἐ-
νότητα ὁμως τοῦ εὐαγγελικοῦ λόγου ἀρχίζει
ἀπό τόν στ. 27. Γιά νά διευκολύνωμε τούς πι-
στούς νά κατανοήσουν τήν ἔννοια τῆς περικο-
πῆς παραθέτομε καί τούς στ. 27-30.

{6,27 Ἰμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν

Σ' ἐσᾶς πού μ' ἀκοῦτε λέω:

ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν,

νά ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς σας,

καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς,

νά εὐεργετῆτε ἐκείνους πού σᾶς μισοῦν,

28 εὐλογεῖτε τούς καταρωμένους ὑμῖν,

νά εὐλογῆτε ἐκείνους πού σᾶς

καταριοῦνται,

προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.

νά προσεύχεσθε γιά κείνους

πού σᾶς κακομεταχειρίζονται.

29 Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τήν σιαγόνα

Σέ κείνον πού σε χτυπᾶ στό σαγόνι
 πάρεχε καί τήν ἄλλην,
 δῶσε καί τό ἄλλο,
 καί ἀπό τοῦ αἵροντός σου τὸ ἱμάτιον
 καί κείνον πού σοῦ παίρνει τό πανωφόρι,
 καί τόν χιτῶνα μὴ κωλύσης.
 μήν τόν ἐμποδίσης νά σοῦ πάρη καί τό
 πουκάμισο.

- 30 Παντί δὲ τῷ αἰτοῦντί σε δίδου,
 Δίδε σ' ὅποιον σοῦ ζητεῖ,
 καί ἀπό τοῦ αἵροντος τὰ σὰ μὴ ἀπαίτει.
 καί ἀπό κείνον πού σοῦ πῆρε ὅ,τι σοῦ
 ἀνήκει μὴ ζητήσης νά σοῦ τό ἐπιστρέψῃ.}

Ὁ χρυσός κανόνας
 Τῆς Χριστιανικῆς Ἠθικῆς
 Ἡ βάση τῆς συμπεριφορᾶς μας
 καί τῆς εἰρηνικῆς διαβιώσεως
 τῶν κοινωνιῶν.

Τό μέτρο εἶναι ὁ ἴδιος ὁ ἑαυτός μας.

Εἶπεν ὁ Κύριος·

Εἶπε ὁ Κύριος:

- 31 Καθώς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν
 οἱ ἄνθρωποι
 καί ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.
 Ὅπως θέλετε νά σᾶς συμπεριφέρωνται οἱ
 ἄνθρωποι ἔτσι ἀκριβῶς νά τοὺς
 συμπεριφέρεστε καί σεῖς.
- 32 Καί εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς,
 ποία ὑμῖν χάρις ἐστί;

Διότι ἂν ἀγαπᾶτε αὐτούς πού σᾶς ἀγαποῦν
ποιά εἶναι ἡ χάρις σας (ποιά χάρη ἔχετε
πού σᾶς διακρίνει ἀπό τούς ἁμαρτωλούς;)

Καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί

τούς ἀγαπῶντας αὐτούς ἀγαπῶσι.

Ἄφου καί οἱ ἁμαρτωλοί ἀγαποῦν αὐτούς
πού τούς ἀγαποῦν.

33 Καί ἐάν ἀγαθοποιῆτε

τούς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς,

ποιά ὑμῖν χάρις ἐστί;

Κι ἂν κάνετε καλό σ' αὐτούς πού σᾶς
κάνουν καλό ποιά εὐνοια περιμένετε ἀπό
τό Θεό;

Καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί τό αὐτό ποιοῦσι.

Καί οἱ ἁμαρτωλοί τό ἴδιο κάνουν.

34 Καί ἐάν δανείζητε

παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν,

ποιά ὑμῖν χάρις ἐστί;

Ἄν δανείζετε σ' ὅσους ἐλπίζετε νά σᾶς τά
ἐπιστρέψουν ποιά εὐνοια περιμένετε ἀπό τό
Θεό;

Καί γάρ οἱ ἁμαρτωλοί

ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν,

ἵνα ἀπολάβωσι τά ἴσα.

Καί οἱ ἁμαρτωλοί δανείζουν στούς ὁμοίους
τούς γιά νά τά πάρουν πίσω.

35 Πλήν ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς ὑμῶν,

Ἄντίθετα ἐσεῖς ν' ἀγαπᾶτε τούς ἐχθρούς
σας,

καὶ ἀγαθοποιεῖτε καὶ δανεῖζετε,
μηδὲν ἀπελπίζοντες·

νά κάνετε τό καλό καὶ νά δανεῖζετε,
χωρὶς νά περιμένετε νά πάρετε πίσω
τίποτε.

καὶ ἔσται ὁ μισθός ὑμῶν πολὺς

Κι ἔτσι, ὁ Θεός, θά σᾶς ἀνταμοίψῃ μέ τό
παραπάνω

καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ Ὑψίστου·

καὶ θά σᾶς κάνει παιδιὰ Του.

ὅτι Αὐτός χρηστός ἐστίν

ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηροὺς.

Γιατί Αὐτός εἶναι καλός ἀκόμα καὶ μέ
τούς ἀχάριστους καὶ τοὺς καχοὺς.

36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες,

Νά εἴστε λοιπόν σπλαγγηκοί,

καθὼς καὶ ὁ Πατήρ ὑμῶν

οἰκτίρμων ἐστίν.

ὅπως σπλαγγηκός εἶναι κι ὁ Θεός Πατέρας
σας.

**Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΕΚΦΡΑΣΗ
ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΕΙΝΑΙ ΚΑΡΠΟΦΟΡΙΑ
ΤΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΕΝΩΣΕΩΣ ΤΟΥΣ
ΜΕ ΤΟ ΖΩΝΤΑΝΟ ΧΡΙΣΤΟ
ΜΕ ΤΟΝ ΟΠΟΙΟ ΕΝΩΘΗΚΑΝ
ΜΕ ΤΗΝ ΠΙΣΤΗ ΚΑΙ ΤΟ ΒΑΠΤΙΣΜΑ**

Ο ΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

**ΓΙΑ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ
ΣΤΟΝ ΠΑΡΟΝΤΑ ΚΟΣΜΟ
ΕΙΝΑΙ ΘΕΜΕΛΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΙΡΗΝΗ
ΤΟΥ ΣΥΜΠΑΝΤΟΣ ΚΟΣΜΟΥ**

**«Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας»
Πῶς θά ἀναδειχτοῦμε παιδιά τοῦ Θεοῦ
στόν παρόντα κόσμο.**

Ἡ περικοπή τῆς Β΄ Κυριακῆς τοῦ Λουκᾶ εἶναι ἀπό τήν ἐνότητα 6, 17-49, πού ἀντιστοιχεῖ πρὸς τήν «ἐπί τοῦ Ὄρους ὁμιλία», τήν ὁποίαν ὁ Ματθαῖος ἔχει στά κεφάλαια 5-7. Ὁ λόγος γιά τήν ἀγάπη πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἔχει τό παράλληλό του στό Ματθ. 5,38-48. Καί ὁ Ματθαῖος ἀντί οἰκτίρμωνες, ἔχει τέλειοι.

Ὁ Κύριός μας Ἰησοῦς Χριστός μέ τό λόγο Του στά Εὐαγγέλια καθορίζει τόν τρόπο ζωῆς τῶν Μαθητῶν Του, τῶν χριστιανῶν, ὡς «υἱῶν τοῦ Θεοῦ» καί ὡς μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἐπειδή ὅμως τό προσκλητήριό Του ἀπευθύνεται πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ὁ λόγος Του εἶναι Νόμος καθολικός και πανανθρώπινος!

Πῶς πρέπει νά συμπεριφέρεται κάθε ἄνθρωπος πρὸς τόν ἀπέναντί του.

Οἱ χριστιανοί εἶναι τά παιδιά τοῦ Θεοῦ, οἱ μάρτυρές Του ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους τοῦ παρόντος κόσμου. Ὅφειλουν νά ζοῦν στή γῆ ὡς πολῖτες τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν. Νά

φανερώνουν μέ τήν συμπεριφορά τους τήν ταυτότητά τους, ὅτι εἶναι υἱοί τοῦ Ἰψίστου καί φέρονται ὅπως ὁ Πατέρας τους. Παράλληλα, ἡ ἄμεση χρησιμότητα τοῦ Νόμου τοῦ Χριστοῦ γιά τούς πιστούς, εἶναι ὅτι προσφέρει στόν κόσμον τό μοναδικό θεμέλιο γιά τήν εἰρήνη. Καμμιά ἄλλη θρησκεία δέν δίδει στούς ἀνθρώπους παρόμοια βάση τῆς κοινωνικῆς συμβιώσεως.

Αὐτή ὅμως ἡ ἐξωτερική, ἡ φανερή ὄψη τοῦ χριστιανικοῦ πολιτεύματος, ἡ ἐξωτερική συμπεριφορά μας, ἡ ἐπιφάνεια τῆς ζωῆς μας, δέν ρυθμίζεται ἀπό ἐξωτερικούς ἀναγκαστικούς νόμους, πού ἐπιβάλλονται μέ τή βία, ἐκπηγάζει, ἀνθλίζει φυσικά ἀπό τήν νεκραναστημένη, τήν ἀναγεννημένη φύση τοῦ βαπτισθέντος πιστοῦ, ἀπό τόν ἴδιο τό Χριστό, τήν πέτρα τῆς ζωῆς, πάνω στόν Ὅποῖον εἶναι θεμελιωμένη ἡ ζωή μας!

Εἶναι νά ἀπορῆ κανεῖς μπροστά στή σοφία τῶν πολιτικῶν καί τῶν ἄλλων ἡγεσιῶν τῆς ἀνθρωπότητος πού ἐνδιαφέρονται δῆθεν γιά τήν εἰρήνη καί τήν ἀσφάλεια τοῦ κόσμου καί δέν βλέπουν τήν ἀποτελεσματικότητα καί τή χρησιμότητα τοῦ Νόμου τοῦ Χριστοῦ!

Ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου ἐξαρτᾶται ἀπό τόν κάθε ἀνθρωπο χωριστά. Εἶναι ἀπλό τό σχέδιο καί τό θεμέλιο τῆς εἰρήνης καί τῆς

Βασιλείας τῶν οὐρανῶν. Βρίσκεται μέσα στην καρδιά καί στή διάθεση κάθε ἀνθρώπου. Τό κήρυγμα τοῦ Χριστοῦ ἦταν σαφές! Στράφηκε στόν ἀνθρωπο! Τόν κάθε ἀνθρωπο. Καί μάλιστα τόν φτωχό καί ἀδύναμο. Δέν ἀπευδύνθηκε στους ἰσχυρούς γιά νά ἀλλάξη τόν κόσμο, γιατί γνωρίζει πώς εἶναι μεθυσμένοι ἀπό τή δύναμή τους καί δέν δίδουν σημασία στά λόγια Του. Καί ὁ Ψαλμωδός ἄλλως τε χίλια χρόνια νωρίτερα, ἐκφράζοντας μέ τήν ψαλμωδία πολιτικές θέσεις διεκήρυττε:

«Μή πεποιῖθατε ἀπ' ἄρχοντας,
ἐπί υἱοῦς ἀνθρώπων,
οἷς οὐκ ἔστι σωτηρία!»

Βέβαια, ἡ ἐξωτερική εἰκόνα τοῦ πολιτεύματος τῶν χριστιανῶν, ὁ Νόμος τῆς ἀγάπης καί τοῦ ἐλέους, παρ' ὅτι φαίνεται ἀπλός καί εὐκόλος, εἶναι ἀνεφάρμοστος γιά τόν κόσμο καί παραβιάζεται ἀπό τούς πεπτωκότες ἀνθρώπους, ὅπως ἀποδεικνύει ἡ ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος. Ἡ αἰτία πού φταίει εἶναι ἡ κακία, ἡ νόσος πού ὑπάρχει μέσα στήν ὑπαρξη τῶν ἀνθρώπων, πού ἀντιστρατεύεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ, τό καλό καί ὠφέλιμο, καί ἐπιβάλλει τό θέλημα τοῦ Διαβόλου.

Τά πολιτειακά κοινοβούλια ψηφίζουν συχνά καλούς καί ἐπωφελεῖς νόμους, ἀλλά δέν κατορθώνουν νά φέρουν τήν εἰρήνη, διότι κά-

θε πολίτης ἔχει μέσα του τά δικά του ἐσωτερικά κίνητρα, τίς δικές του ἐπιθυμίες.

Τό μυστικό τῆς εἰρήνης καί τῆς τηρήσεως τῶν ἐντολῶν τοῦ πολιτεύματος, μᾶς τό ἐξηγεῖ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος στήν περικοπή τῆς 19^{ης} Κυριακῆς. Εἶναι ἡ ἀναγέννηση τοῦ ἀνθρώπου, ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ. Ἡ ἐκτέλεση τοῦ καλοῦ καί τοῦ δικαίου ἀπό τούς ἀνθρώπους παρ' ὅτι κατανοεῖται, δέν μπορεῖ νά ἐφαρμοστῆ λόγω ἀδυναμίας τοῦ ἀνθρώπου. Λόγω τοῦ ἐσωτερικοῦ του διχασμοῦ, τόν ὁποῖον περιγράφει ὁ Παῦλος στήν Πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή (κεφ. 7). Προϋπόθεση τῆς εἰρήνης τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἡ πίστη, ἡ οὐσιαστική σύνδεση τοῦ ἀνθρώπου μέ τόν ἀληθινό Θεό. Ὁ Χριστός ἔλεγε: « Ἐάν μπορεῖς νά πιστέψης, ὅλα εἶναι δυνατά γι' αὐτόν πού πιστεύει.» «Τά ἀδύνατα τοῖς ἀνθρώποις, εἶναι δυνατά γιά τό Θεό (Ματ. 19,16-30, Λουκᾶ 18, 18-30). Μέ τήν πίστη καί τό βάπτισμα ἀναγεννᾶται ὁ ἀνθρωπος καί καρποφορεῖ τά ἔργα τοῦ Θεοῦ. Τό πρόβλημα λοιπόν τῶν ἀνθρωπίνων κοινωνιῶν δέν εἶναι ἡ ψήφισή νόμων, ἀλλά ἡ ἀλλαγὴ, ἡ ἀναγέννηση τῶν ἀνθρώπων, τῶν πολιτῶν. Αὐτό πρέπει νά κατανοήσουν οἱ χριστιανοί πού πολιτεύονται καί πρέπει νά τούς τό ὑποδείξουν οἱ πιστοί πού τούς ψηφίζουν καί τούς ἐκλέγουν!

Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ εἶναι σαφής καί

ξεκάθαρος. Τό μόνο πού χρειάζεται είναι ή καλή διάθεση του ανθρώπου νά τόν εφαρμόση όταν βρεθῆ στίς συγκεκριμένες περιστάσεις. Ὁ Χριστιανός πρέπει νά διαφέρη ἀπό τούς ανθρώπους του κόσμου.

Στ. 29 καί 30: Τά τέλεια ὑποδείγματα τῶν πιστῶν πού εφαρμόζουν πλήρως τόν εὐαγγελικό λόγο, εἶναι οἱ μοναχοί. Ἐγκαταλείπουν τά πάντα, ὄχι μόνο περιουσίες καί κτήματα, ἀλλά ἀγαπημένα πρόσωπα καί ὅλη τή ζωή του κόσμου καί φεύγουν στήν ἔρημο, γιά νά ἀκολουθήσουν τόν δρόμο τῆς τελειότητος καί τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπό τά γήϊνα. Ἡ ἀρχική αἰτία καί ή κινητήριος δύναμη αὐτῆς τῆς φυγῆς τῶν μοναχῶν εἶναι ὁ ἔρωτας πρὸς τόν Χριστόν καί ή διάθεση εφαρμογῆς τῶν ἐντολῶν Του. Αὐτό τούς κάνει ὑπόδειγμα γιά τή ζωή τῶν Χριστιανῶν. Οἱ ἴδιοι οἱ μοναχοί ἔχουν ὑπόδειγμα γιά τή ζωή τους τούς Ἀγγέλους του Θεοῦ, ὅπως καί οἱ Ἄγγελοι μέ τή σειρά τους καταυγάζονται ἀπό τό φῶς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Στίχος 36. Οἰκτίρων εἶναι ὁ πατέρας πρὸς τό παιδί του, πού τό ἀγαπᾷ καί τό προστατεύει καί εἶναι πρόθυμος νά κάμη κάθε δυσία γιά νά τό βοηθήση. Αὐτή τήν πατρική στάση τῶν οἰκτιρῶν πού ἔδειξε γιά τούς ανθρώπους ὁ Θεός, ὀφείλει νά δείχνη ὁ χριστιανός γιά κάθε ἄνθρωπο, ὡς ἐκπρόσωπος καί γόνος του Θεοῦ!

Πράξεις Αποστόλων
16,11-17,34
Η ΠΡΩΤΗ ΕΠΙΣΚΕΨΗ
ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ ΠΑΥΛΟΥ
ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
Έτος 51 μ.Χ.

Ο Παῦλος στους Φίλιππους

16,11 Από τήν Τρωάδα ἀποπλεύσαμε καί πήγαμε κατευθείαν στή Σαμοθράκη καί τήν ἐπομένη στή Νεάπολη. 12 Από κει πήγαμε στους Φίλιππους, πού εἶναι ἡ σπουδαιότερη πόλη τῆς περιοχῆς ἐκείνης τῆς Μακεδονίας, ἀποικία τῶν Ρωμαίων. Σ' αὐτή τήν πόλη παραμείναμε μερικές μέρες 13 καί, ὅταν ἦρθε τό Σάββατο, βγήκαμε ἔξω ἀπό τήν πόλη, στό ποτάμι, ὅπου σκεφτήκαμε ὅτι θά ἦταν τόπος προσευχῆς τῶν Ἰουδαίων. Ἐκεῖ καθίσαμε καί μιλούσαμε στίς γυναῖκες πού εἶχαν συγκεντρωθεῖ. 14 Μιά γυναίκα ἀπό τά Θυάτειρα πού λεγόταν Λυδία, ἔμπορος πορφυρῶν

ύφασμάτων, προσήλυτη, ἄκουγε, καί ὁ Κύριος ἀνοιξε τήν καρδιά της ὥστε νά δίνει προσοχή σ' αὐτά πού ἔλεγε ὁ Παῦλος. 15 Ὄταν βαφτίστηκε αὐτή καί ὅλη ἡ οἰκογένειά της, μᾶς παρακάλεσε: «Ἄν μέ κρίνετε πιστή στόν Κύριο, ἐλάτε νά μείνετε στό σπίτι μου» καί μᾶς τό ζήτησε μέ πολλή ἐπιμονή.

Ὁ Παῦλος καί ὁ Σίλας στή φυλακή

16 Μιά μέρα, καθώς πηγαίναμε στόν τόπο τῆς προσευχῆς, συνέβη νά συναντήσουμε μιά δούλη πού εἶχε μαντικό πνεῦμα καί μέ τίς μαντεῖες τῆς ἀπέφερε πολλά κέρδη στους κυρίους της. 17 Αὐτή ἀκολουθοῦσε τόν Παῦλο καί τό Σίλα καί φώναζε: «Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι εἶναι δοῦλοι τοῦ ὑψιστου Θεοῦ, πού σᾶς κηρύττουν τήν ὁδό τῆς σωτηρίας!» 18 Αὐτό τό ἔκανε πολλές μέρες. Ὁ Παῦλος ἀγανάκτησε· γύρισε πίσω καί εἶπε στό πνεῦμα: «Σέ διατάζω στό ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ νά βγεῖς ἔξω ἀπ' αὐτήν». Τήν ἴδια στιγ-

μή τό πνεῦμα βγήκε. 19Όταν εἶδαν
τά ἀφεντικά της ὅτι μαζί μέ τό
πνεῦμα χάθηκε κι ἡ ἐλπίδα τοῦ κέρ-
δους πού εἶχαν ἀπό τήν ἐργασία της,
ἐπίασαν τόν Παῦλο καί τό Σίλα καί
τούς ἔσυραν στήν ἀγορά γιά νά τούς
παρουσιάσουν στίς ἀρχές. 20Τούς
ὀδήγησαν μπροστά στούς ἀνώτατους
ἄρχοντες τῆς πόλης καί εἶπαν: «Αὐτοί
οἱ ἄνθρωποι εἶναι Ἰουδαῖοι. 21καί
προκαλοῦν ταραχές στήν πόλη. Θέ-
λουν νά εἰσαγάγουν ἔθιμα πού δέν
ἐπιτρέπεται σ' ἐμᾶς, πού εἴμαστε
Ρωμαῖοι, νά τά δεχτοῦμε ἢ νά τά
τηροῦμε». 22Εναντίον τούς ξεσηκώ-
θηκε καί ὁ λαός. Οἱ ἄρχοντες τούς
ἔσκισαν τά ροῦχα καί ἔδωσαν διατα-
γή νά τούς ραβδίσουν. 23Ἀφοῦ τούς
ἔδωσαν πολλά χτυπήματα, τούς
ἔβαλαν στή φυλακή κι ἔδωσαν ἐντολή
στό δεσμοφύλακα νά τούς φυλάει
ἀσφαλισμένους καλά. 24Αὐτός,
ἐφόσον πῆρε μιά τέτοια ἐντολή, τούς
ἔβαλε στό πιό ἐσωτερικό κελί καί γιά
λόγους ἀσφάλειας ἔσφιξε τά πόδια
τους στήν ξυλοπέδη.

25Γύρω στά μεσάνυχτα, ὁ Παῦλος
 καί ὁ Σίλας προσεύχονταν καί
 ἔψελναν ὕμνους στό Θεό. Οἱ φυλακι-
 σμένοι τούς ἄκουγαν. 26Ξαφνικά
 ἔγινε σεισμός μεγάλος, τόσο πού σα-
 λεύτηκαν τά θεμέλια της φυλακῆς.
 Ἀμέσως ἀνοιξαν ὅλες οἱ πόρτες καί τά
 δεσμά ὅλων των φυλακισμένων λύ-
 θηκαν. 27Ὁ δεσμοφύλακας ξύπνησε
 κι ὅταν εἶδε τίς πόρτες τῆς φυλακῆς
 ἀνοιχτές, ἔβγαλε τό σπαδί του κι
 ἤθελε νά σκοτωθεῖ, νομίζοντας ὅτι οἱ
 φυλακισμένοι εἶχαν δραπετεύσει.
 28Τότε ὁ Παῦλος φώναξε δυνατά:
 «Μήν κάνεις κανένα κακό στόν ἑαυτό
 σου, γιατί ὅλοι εἴμαστε ἐδῶ!» 29Ὁ
 δεσμοφύλακας ζήτησε νά τοῦ φέρουν
 φῶτα, πήδηξε μέσα στό κελί, καί
 τρομαγμένος ἔπεσε στά πόδια τοῦ
 Παύλου καί τοῦ Σίλα. 30Ἵστερά τους
 ἔβγαλε ἔξω καί τούς ρώτησε: «Κύριοι,
 τί πρέπει νά κάνω γιά νά σωθῶ;»
 31Κι αὐτοί τοῦ εἶπαν: «Πίστεψε στόν
 Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, καί θά σωθεῖς
 καί ἐσύ καί τό σπίτι σου». 32Καί κή-
 ρυξαν σ' αὐτόν καί σ' ὅσους ἦταν στό

σπίτι του τό λόγο του Κυρίου.

33Ο δεσμοφύλακας τούς πήρε τήν ἴδια ὥρα μέσα στή νύχτα κι ἔπλυνε τίς πληγές τούς ὕστερα βαφτίστηκε ἀμέσως ὁ ἴδιος καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του. 34Κατόπιν τούς ἀνέβασε στό σπίτι του καί τούς ἔστρωσε τραπέζι. Ἦταν εὐτυχής πού κι αὐτός καί ὅλη ἡ οἰκογένειά του εἶχαν βρεῖ τήν πίστη στό Θεό.

35Όταν ξημέρωσε, οἱ ἄρχοντες ἔστειλαν τούς κλητῆρες στό δεσμοφύλακα καί του εἶπαν: Ἀπόλυσε τούς ἀνθρώπους ἐκείνους». 36Ο δεσμοφύλακας μετέφερε τά λόγια αὐτά στόν Παῦλο, λέγοντας: «Οἱ ἄρχοντες» του εἶπε, «ἔστειλαν ἐντολή ν' ἀπολυθεῖτε. Τώρα λοιπόν θγεῖτε καί πηγαίnete στό καλό». 37Ο Παῦλος ὅμως εἶπε στούς κλητῆρες: «Μᾶς ἔδειραν δημοσίως χωρίς νά μᾶς δικάσουν, ἄν καί εἴμαστε Ρωμαῖοι πολίτες, καί μᾶς ἔκλεισαν στή φυλακή. Καί τώρα μᾶς διώχνουν στά κρυφά; Ὅχι βέβαια! Νά ῥθούν νά μᾶς βγάλουν αὐτοί οἱ ἴδιοι».

38Οἱ κλητῆρες μετέφεραν στοὺς ἄρχοντες τὰ λόγια αὐτά. Ἐκεῖνοι ὅταν ἄκουσαν ὅτι εἶναι Ρωμαῖοι, φοβήθη-
καν. 39Ἦρθαν καὶ τοὺς ζήτησαν συ-
γνώμη, τοὺς ἔβγαλαν ἔξω καὶ τοὺς
παρακαλοῦσαν νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν
πόλιν. 40Αὐτοί, βγῆκαν ἀπὸ τὴ φυ-
λακὴ καὶ πῆγαν στό σπίτι τῆς Λυδί-
ας. Ἐκεῖ εἶδαν τοὺς ἀδελφούς, τοὺς
ἐνθάρρυναν καὶ ἀναχώρησαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 17

Στὴ Θεσσαλονίκη

Πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἀμφίπολη καὶ
τὴν Ἀπολλωνία καὶ ἦρθαν στὴ Θεσ-
σαλονίκη, ὅπου ὑπῆρχε συναγωγὴ
τῶν Ἰουδαίων. 20 Παῦλος σύμφωνα
μέ τὴ συνήθειά του πῆγε στὴ συνα-
γωγὴ, καὶ τρία Σάββατα συνέχεια
συζητοῦσε μαζί τους, 3ἐρμηνεύοντας
τὴ Γραφὴ καὶ δείχνοντας πὼς σύμφω-
να μ' αὐτὴν ὁ Μεσσίας ἔπρεπε νὰ πά-
θει καὶ ν' ἀναστηθεῖ ἀπὸ τοὺς νε-
κρούς. «Καὶ αὐτός ὁ Μεσσίας εἶναι ὁ

Ἰησοῦς, αὐτός πού ἐγώ σᾶς κηρύττω», τούς ἔλεγε. 4Μερικοί ἀπό αὐτούς πείστηκαν καί ἔγιναν μαθητές τοῦ Παύλου καί τοῦ Σίλα· ἀπό τούς Ἕλληνες πού ἦταν προσήλυτοι πίστεψε πλῆθος πολύ, καί ἀπό τίς γυναῖκες πού εἶχαν ἐπιρροή στήν κοινωνία πίστεψαν ὄχι καί λίγες.

5Τότε οἱ Ἰουδαῖοι πού δέν πίστεψαν, προσέλαβαν μερικούς πονηρούς ἀνθρώπους, ἀπό κείνους πού τριγυρίζουν στήν ἀγορά, ξεσήκωσαν τόν ὄχλον καί δημιούργησαν ταραχές στήν πόλη. Στάθηκαν μπροστά στό σπίτι τοῦ Ἰάσονα καί ἤθελαν νά φέρουν τόν Παῦλο καί τό Σίλα στή λαϊκή συνέλευση. 6Ἐπειδή ὅμως δέν τούς βρῆκαν, ἔσυραν τόν Ἰάσονα καί μερικούς ἄλλους χριστιανούς μπροστά στούς ἄρχοντες τῆς πόλης καί κραύγαζαν: «Αὐτοί πού ἀναστάτωσαν τήν οἰκουμένη ἦρθαν κι ἐδῶ! 7Αὐτούς τούς φιλοξενεῖ ὁ Ἰάσων. Ὅλοι τους παραβαίνουν τούς νόμους τοῦ αὐτοκράτορα καί ἰσχυρίζονται ὅτι ὁ πραγματικός βασιλιάς εἶναι ἄλλος, ὁ

Ἰησοῦς». 8Μ' αὐτά τά λόγια
 ἀναστάτωσαν τό λαό καί τούς
 ἄρχοντες τῆς πόλης πού τ' ἄκουγαν.
 9Οἱ ἄρχοντες, ἀφοῦ πῆραν χρηματικά
 ἐγγύηση ἀπό τόν Ἰάσονα καί ἀπό τούς
 ἄλλους, τούς ἄφησαν ἐλεύθερους.

Στή Βέροια

10Μόλις νύχτωσε, οἱ χριστιανοί φυ-
 γάδευσαν τόν Παῦλο καί τό Σίλα στή
 Βέροια. Αὐτοί ὅταν ἔφτασαν ἐκεῖ,
 πῆγαν στή συναγωγή τῶν Ἰουδαίων.
 11Οἱ Ἰουδαῖοι στή Βέροια ἦταν πιό
 καλοπροαίρετοι ἀπό ὅ,τι στή Θεσσα-
 λονίκη. Δέχτηκαν τό κήρυγμα μέ
 πολλή προθυμία καί κάθε μέρα
 ἐξέταζαν τή Γραφή γιά νά ἐλέγξουν ἂν
 ἦταν ἔτσι ὅπως τά ἔλεγε ὁ Παῦλος.
 12Πολλοί, λοιπόν, ἀπ' αὐτούς πίστε-
 ψαν, καί ἀπό τίς Ἑλληνίδες τῆς
 ἀνώτερης τάξης καί ἀπό τούς ἄντρες
 ὄχι καί λίγοι.
 13Όταν οἱ Ἰουδαῖοι τῆς Θεσσαλονί-
 κης ἔμαθαν ὅτι καί στή Βέροια κήρυ-
 ξε ὁ Παῦλος τό λόγο τοῦ Θεοῦ, ἤρθαν

κι ἐκεῖ ἀναστατώνοντας τόν κόσμο.

14Οἱ χριστιανοί τότε ἔστειλαν ἀμέσως τόν Παῦλο νά πάει ὡς τή θάλασσα. Ὁ Σίλας καί ὁ Τιμόθεος ὁμως ἔμειναν ἐκεῖ. 15Οἱ συνοδοί ἔφεραν τόν Παῦλο ὡς τήν Ἀθήνα. Ἀπό κεῖ γύρισαν πίσω, μέ τήν ἐντολή νά ποῦν στό Σίλα καί στόν Τιμόθεο νά ἔρθουν νά τόν συναντήσουν ὅσο γίνεται πιά γρήγορα.

Στήν Ἀθήνα

16Ἐνῶ ὁ Παῦλος τούς περίμενε στήν Ἀθήνα, ἀναστατωνόταν ἐσωτερικά πού ἔβλεπε τήν πόλη νά εἶναι γεμάτη εἰδῶλα. 17Συζητοῦσε, λοιπόν, γι' αὐτό στή συναγωγή μέ τούς Ἰουδαίους καί τούς προσήλυτους, καί στήν ἀγορά κάθε μέρα μ' αὐτούς πού συναντοῦσε. 18Μερικοί ἀπό τούς ἐπικούρειους καί τούς στωικούς φιλοσόφους συζητοῦσαν μαζί του, καί κάποιοι ἀπ' αὐτούς ἔλεγαν: «Σάν τί θέλει νά πεῖ ἐτοῦτος ὁ παραμυθάς;» κι ἄλλοι ἔλεγαν: «φαίνεται πώς κηρύτ-

τει τίποτα ξένους θεούς». Κι αὐτά τὰ
 ἔλεγον, γιατί κήρυττε σ' αὐτούς τόν
 Ἰησοῦ καί τήν ἀνάσταση. 19 Τόν
 πῆραν, λοιπόν, καί τόν ἔφεραν στόν
 Ἄρειο Πάγο, λέγοντας: «Μποροῦμε νά
 μάθουμε ποιὰ εἶναι ἡ καινούρια αὐτή
 διδασκαλία πού κηρύττετε; 20 Γιατί
 μερικά παράξενα φέρνεις στ' αὐτιά
 μας. Θέλουμε λοιπόν νά μάθουμε σάν
 τί μπορεί νά εἶναι αὐτά». 21 Γιατί οἱ
 Ἀθηναῖοι ὅλοι καί οἱ ξένοι πού ἔμεναν
 στήν Ἀθήνα γιά τίποτε ἄλλο δέν
 εἶχαν καιρό, παρά γιά νά λένε ἢ γιά ν'
 ἀκοῦνε κάτι τό καινούριο.
 22 Στάθηκε, λοιπόν, ὁ Παῦλος στή
 μέση του Ἀρείου Πάγου καί εἶπε:
 «Ἀθηναῖοι! Σᾶς βλέπω εὐλαβέστατους
 ἀπό κάθε ἄποψη. 23 Πράγματι, ἐνῶ
 περιδιάβαζα τήν πόλη σας καί ἔβλεπα
 τούς ἱερούς σας τόπους, βρῆκα
 ἀνάμεσα ὁ αὐτούς κι ἓνα βωμό, μέ τήν
 ἐπιγραφή: “στόν Ἄγνωστο Θεό”.
 Αὐτόν, λοιπόν, πού ἐσεῖς τόν λατρεύ-
 ετε χωρίς νά τόν γνωρίζετε, αὐτόν
 ἐγώ τώρα σᾶς τόν κάνω γνωστό.
 24 Εἶναι ὁ Θεός πού δημιούργησε τόν

κόσμο κι ὅλα ὅσα ὑπάρχουν σ' αὐτόν.
 Ὡς Κύριος του οὐρανοῦ καί τῆς γῆς,
 δέν κατοικεῖ σέ χειροποίητους ναούς,
 25οὔτε ὑπηρετεῖται ἀπό χέρια
 ἀνθρώπινα σάν νά 'χε ἀνάγκη ἀπό
 κάτι, ἀφοῦ αὐτός δίνει σέ ὅλα ζωή καί
 πνοή καί τά πάντα. 26Ἀπό ἕναν
 ἄνθρωπο ἔκανε ὅλα τα ἔθνη τῶν
 ἀνθρώπων γιά νά κατοικοῦν πάνω σ'
 ὅλη τή γῆ, καί ὅρισε πόσον καιρό θά
 ὑπάρχουν καί σέ ποιὰ σύνορα θά
 κατοικοῦν. 27Θέλησε νά ζητοῦν τόν
 Κύριο καί νά προσπαθοῦν νά τόν
 βροῦν ψηλαφώντας στό σκοτάδι, ἄν
 καί δέν εἶναι μακριά ἀπό τόν καθένα
 μας. 28Γιατί μέσα σ' αὐτόν ζοῦμε καί
 κινούμαστε καί ὑπάρχουμε, ὅπως λένε
 καί μερικοί ἀπ' τούς δικούς σας ποιη-
 τές:

“Δική τοῦ γενιά εἴμαστε”.

29Ἀφοῦ, λοιπόν, εἴμαστε γενιά τοῦ
 Θεοῦ, δέ θά πρέπει νά νομίζουμε ὅτι ἡ
 θεότητα εἶναι κάτι ὅμοιο μέ χρυσάφι
 ἢ ἀσήμι ἢ πέτρα, δηλαδή μέ γλυπτό
 ἔργο τῆς τέχνης ἢ τῆς φαντασίας τοῦ
 ἀνθρώπου. 30Ο Θεός παρέβλεψε τά

χρόνια της άγνοιας, τώρα όμως
 απαιτεί απ' όλους τους ανθρώπους σε
 κάθε τόπο νά μετανοήσουν. 31 Γιατί
 καθόρισε μιά μέρα πού θά κρίνει τήν
 οικουμένη μέ δικαιοσύνη, μέσω ενός
 άνδρός πού τόν ὅρισε γι' αὐτό. Κι
 ἔδωσε βέβαιη ἀπόδειξη σέ όλους, ὅτι
 αὐτός θά εἶναι ὁ κριτής,
 ἀνασταίνοντας τόν ἀπό τούς νεκρούς».

32 Όταν ἄκουσαν γιά ἀνάσταση
 νεκρῶν, ἄλλοι κορόιδευαν κι ἄλλοι
 εἶπαν: «Θά μᾶς τά ξαναπεῖς μίαν
 ἄλλη φορά». 33 Τότε ὁ Παῦλος ἔφυγε
 ἀπ' ἀνάμεσά τους. 34 Μερικοί ὅμως
 ἄντρες προσκολλήθηκαν σ' αὐτόν κι
 ἔγιναν χριστιανοί κι ἀνάμεσά τους
 καί ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, κα-
 θώς καί μιά γυναίκα πού λεγόταν
 Δάμαρις, καί ἄλλοι μαζί μ' αὐτούς.

17,22 Σταθεῖς δὲ ὁ Παῦλος
 ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου ἔφη·
 «Ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
 κατὰ πάντα
 ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ.

23 διερχόμενος γὰρ
καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα ὑμῶν
εὖρον καὶ βωμὸν ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο,
ἀγνώστῳ Θεῷ.

ὄν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε,
τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

24 ὁ Θεὸς

ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν
αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος
ὑπάρχων

οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ,

25 οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων
θεραπεύεται προσδεόμενός τινος,
αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν
κατὰ πάντα·

26 ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος

πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων

κατοικεῖν ἐπὶ πᾶν τὸ πρόσωπον τῆς
γῆς, ὀρίσας προστεταγμένους καιροὺς
καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας
αὐτῶν,

27 ζητεῖν τὸν Κύριον,

εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ
εὔροιεν,

καί γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἐκάστου
ἡμῶν ὑπάρχοντα.

28 ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν
καὶ κινούμεθα καὶ ἐσμέν,
ὡς καὶ τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν
εἰρήκασι· τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

29 γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ
οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν
χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ,
χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυμήσεως
ἀνθρώπου, τὸ θεῖον εἶναι ὅμοιον.

30 τοὺς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας
ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς
πανῶν παραγγέλλει
τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ
μετανοεῖν,

31 διότι ἔστησεν ἡμέραν
ἐν ἣ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην
ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε,
πίστιν παρασχὼν πᾶσιν
ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.»

32 ἀκούσαντες δὲ ἀνάστασιν νεκρῶν
οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον·
ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου.

33 καὶ οὕτως ὁ Παῦλος
ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

34 τινές δὲ ἄνδρες
κολληθέντες αὐτῷ ἐπίστευσαν,
ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἄρεοπαγίτης
καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις
καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

Στὴν Κόρινθο

18,1-

18,1 Μετὰ δὲ ταῦτα
χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν
ἦλθεν εἰς Κόρινθον·

**ΑΝΑΓΓΕΛΙΑ ΕΟΡΤΩΝ
ΤΗΣ ΑΡΧΟΜΕΝΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ**

Δευτέρα 4^ο Οκτωβρίου

Ἱεροθέου ἀρεοπαγίτου, πρώτου Ἀποστόλου
Ἀθηνῶν (α' αἰών)

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'.

Χρηστότητα ἐκδιδαχθεῖς,
καὶ νήφων ἐν πᾶσιν,
ἀγαθὴν συνείδησιν ἱεροπρεπῶς ἐνδυσάμενος,
ἤντλησας ἐκ τοῦ Σκεύους τῆς ἐκλογῆς
τὰ ἀπόρρητα,
καὶ τὴν πίστιν τηρήσας,
τὸν ἴσον δρόμον τετέλεκας,
Ἱερομάρτυς Ἱερόθεε.
Πρέσβευε Χριστῷ τῷ Θεῷ,
σωθῆναι τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Τετάρτη 6^ο Οκτωβρίου

Θωμᾶ Ἀποστόλου ἐκ τῶν 12

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Ως θεῖος Ἀπόστολος, θεολογίας κρουνοὺς,
ἐνθέως ἐξήντλησας,
ἐκ λογχονύκτου πλευρᾶς,
Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.
Ὅθεν τῆς εὐσέβειας,

κατασπείρας τὸν λόγον,
ἔλαμψας ἐν Ἰνδία, ὡς ἀκτὶς οὐρανία,
Θωμὰ τῶν Ἀποστόλων,
τὸ θεῖον ἀγλάισμα.

Σάββατο 9 Ὀκτωβρίου

Ἰακώβου Ἀποστόλου, υἱοῦ τοῦ Ἀλφαίου
(α' αἰών)

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος δ'. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος,
γλωσσοπυρσεύτῳ πνοῇ,
ὡς θεῖος ἀπόστολος, ὑποδεχθεὶς τῇ ψυχῇ,
Ἰάκωβε ἐνδοξε, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ,
ὡς ἀστὴρ ἑωσφόρος,
ἔλυσας τῶν εἰδώλων, τὴν πολυθεον νύκτα.
Καὶ νῦν ἀπαύστως δυσώπει,
ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ἡμῶν.